

WIADOMOŚCI SPORTOWE GAZETY PORANNEJ

Nr. 150

Dodatek tygodniowy do Nr. 8897 z dnia 23. czerwca 1929.
pod redakcją Narcyza Süßermanna.

Na marginesie mistrzostw lekkoatletycznych.

GDZIE BŁĄD? — CHOROBLIWA SU GESTJA. — WIĘCEJ SPRĘŻYSTOŚCI. — CO POWIADA TABELA PORÓWNAWICZA? — KLUBY?

Lwów, 22 czerwca.

W czasie przerwy obiadowej, spędzonej w nieocenionych salonach ogrodowych p. Rudzkiego, który zajmie w annałach lwowskiego sportu specjalną kartę, jako ten, który stał się ratunkiem od śmierci głodowej, z natury rzeczy obracała się rozmowa dokoła lekkoatletyki. Siadłszy na osobności z jednym z weteranów naszego sportu, który nie zjadł na nim wprawdzie zębów, ale dorobił się wcale pięknej lisy, próbowaliśmy rozwiązać kwadraturę koła we formie odrodzenia lwowskiej lekkoatletyki. Dlaczego lekkoatletyka zeszła na psy, wszyscy dobrze wiemy. Czasy inflacji, ogólna materializacja, pogoni za tanimi efektami, nie były podłożem, na którym mogłaby się rozwinąć gałąź sportu, wymagająca pieczołowitej pielęgnacji, wytrwałości, zapалу i samozaparcia się. To też lekkoatletyka lwowska wyczerpała rezerwy siły, nagromadzonej za dawnych, dobrych czasów, gwałtownie się załamała i pozwoliła zdystansować się młodszemu pokoleniu. Stan ten wszyscy znamy i biadamy nad nim przy każdej sposobności. Gorzej natomiast przedstawia się sprawa, gdy chodzi o znalezienie ratunku, o środki, któreby pozwoliły przerwać wreszcie zaczerpnięty krąg. Niestety dotychczas wszystkie próby zawiodły. Nie pomagały zmiany osobowe na stanowiskach kierowniczych, nie uratowali sytuacji przygodni trenerzy, to też nie dziwnego, że w końcu wytworzyła się opinia, iż lwowskiej lekkoatletyki nie już nie przywróci do życia.

I tu właśnie rozchodziły się nasze drogi. Towarzysz mój, ulegając ogólnej sugestji, skłonny był również uznać pozycję za straconą, natomiast wrodzony optymizm, wzmocniony jeszcze wrażeniami z odbywających się właśnie zawodów, nakazał mi zająć przeciwnie stanowisko.

Nie ulega najmniejszej wątpliwości, że sport lekkoatletyczny we Lwowie znajduje się w nader trudnych warunkach, że stracił on zbyt wiele terenu, by w jednym czy nawet więcej sezonach można było nadrobić dystans, dzielący nas od innych okręgów. Nie znaczy to jednak bynajmniej, by z góry już należało rezygnować i zadawać się rolą nieszczęśliwego kopciuszka, nie zdolnego do większego czynu. Źródłem złego jest zdaniem naszym, nie brak odpowiedniego materiału, talentów, czy wkońcu instruktorów, ale dziwna inercja, niewiana we własne siły, z którą z góry już przystępują lekarze do łoża pacjenta.

I z tem właśnie należałoby przedewszystkiem skończyć! Należałoby przedewszystkiem wyzbyć się przesady, jakoby lekkoatletyka lwowska nie dała się odrodzić, tembardziej, że dokładne studjum cyfr i wyników nie daje bynajmniej powodów do takiego pesymizmu.

*

Przystępując poważnie do pracy nad odbudową sportu lekkoatletycznego, należałoby — zdaniem naszym — wydrzeć nałogi, które przyjęły się w ciągu ostatnich czasów. Jednym z nich jest dziwne „familijskie“ — że się tak wyrazimy — traktowanie imprez i zawodów. Przyjął się u nas zwyczaj nie respektowania przyjętych norm i zasad, bo to przecież i tak „tylko lekkoatletyka“. Jest to zupełne zapoznanie sprawy. Te wszystkie formalistyczne napozór przepisy i zwyczaje mają swe pełne uzasadnienie. Owa zewnętrzna forma wytwarza sprężystość i dyscyplinę, bez której ruch sportowy nie może się obejść.

Cywil, który nigdy nie służył w wojsku, nie jest w stanie zrozumieć znaczenia musztry. Wydaje mu się ona zbędnym przyczynkiem, z którego w

czasie wojny i tak nie ma najmniejszego pożytku. Nie jest on w stanie zrozumieć owej magicznej siły „gwergrifów“, które sprawiają, że rozduńczony wielogodzinnym marszem oddział po kilku ruchach przemienia się z bandy przemęczonych maruderów znów w karną jednostkę, reagującą sprawnie na rozkazy dowódcy. Rolę musztry spełniają w sporcie różnorakie przepisy, wytworzone na podstawie wieloletnich doświadczeń. To też należy je bezwzględnie respektować, ponieważ w tem tkwi bodajże połowa powodzenia. Pod tym względem grzeszy się w lekkoatletyce lwowskiej bardzo wiele. — Dzieją się tam rzeczy, które n. p. w sporcie piłkarskim nie dałyby się pomyśleć. Czy można sobie wyobrazić, by klub piłkarski bezpośrednio przed zawodami zgłaszał dopiero swoich graczy? Czy byłoby to możliwe, by sędzia chodził szukać p. t. graczy? Są to rzeczy w piłkarstwie nie do pojęcia i nie mogą one też mieć w żadnym wypadku miejsca w lekkoatletyce. Należy i musi się raz bezwzględnie skończyć z „przyjacielskim“ traktowaniem, tembardziej, że jest ono fałszywie rozumiane i wytwarza atmosferę

Raid motocyklowy

Lwów-Krynica-Lwów.

Lwów, 22 czerwca.

Małopolski Klub Motocyklowy we Lwowie nie ustaje w intensywniej pracy nad ściśmym wykonywaniem tegorocznego programu. Niedługo zakończą się zawody motocyklowe Lwów—Stryj—Lwów, a oto w pełnym już przygotowaniu znajduje się nowa impreza: raid motocyklowy Lwów—Krynica—Lwów.

Raid ten, największy z przewidzianych motocyklowych raidów polskich w bieżącym roku, będzie pierwszorzędną rewelacją. Wspaniała, na przestrzeni około 700 km. trasa pełna wysokogórskich wzniesień następcy zawodnikom szereg

emocjonujących atrakcyj, a równocześnie da sposobność wykazania wyśokości klasy poszczególnych zawodników.

Zarząd klubu już zawiadania o terminie raidu: w dniach 28, 29 i 30 czerwca br. — aby dać możność starannego przygotowania się do tych niepowszednich, godnych wielkiego wysiłku zawodów. Wpisy przyjmują i informacje udzielają f-y L. Pawłowski i Scott, pl. Halicki i E. Kustynowicz, Na Bajki 31, gdzie można otrzymać regulaminy itp.

Do uczestnictwa w raidzie dopuszczeni będą tylko członkowie Mał. Klubu Motoc. we Lwowie itp. klubów.

Garbarnia Czarni.

Lwów, 22. czerwca.

W dniu jutrzejszym odbędzie się na boisku Czarnych sensacyjne spotkanie ligowe Garbarnia—Czarni. Zawody powyższe budzą po ostatnich sukcesach drużyny lwowskiej łatwo zrozumiałe zainteresowanie, tembardziej, że Garbarnia, mimo przegranej z Cracovią należy do silnych drużyn, i mając swój dzień potrafi zmusić do kapitulacji nawet najtwardszego przeciwnika. Zawody powyższe mają dla

obydwu drużyn bardzo wielkie znaczenie. Czarnym dopomóc mogą do wywindowania się do góry, Garbarnia zaś w razie przegranej zmuszoną będzie przenieść się z czołowej grupy do środka. Ograniczając się dzisiaj z powodu szczupłości miejsca do krótkiej powyższej notatki, zawodom Garbarni z Czarnymi, jakoteż innym imprezom ligowym, poświęcimy więcej miejsca w numerze jutrzejszym.

niedbałości, apatii i lekceważenia sobie obowiązków. Termin zgłoszeń jest po to, by go bezwzględnie dotrzymać. W biegni ma nie komisja sędziowska zwolywać panów zawodników, lecz oni sami pilnować powinni czasu startów poszczególnych konkurencji. Są to napozór drobnostki, one jednak tworzą całość i od ich stosowania względnie lekceważenia zależy organizacyjna powodzenie imprezy. Wszelkie dodatkowe zgłoszenia, opóźnianie startów i t. p. wywołują „balagan“, który raz zapoczątkowany, nie daje się w żaden sposób usunąć i ciąży już jak zmosfera na całych zawodach. Gdy kluby względnie zawodnicy przekonają się raz i drugi, że organizatorowie nie pozwalają ze sobą żartować, nauczą się obowiązkowości, dyscypliny i punktualności, bez których to zalet trudno sobie wyobrazić sportowca.

*

Powyżej poświęciliśmy więcej miejsca niedomaganiom na tle organizacyjnym, ponieważ — podkreślamy to raz jeszcze — tworzą one integralną część zawodów i od nich przedewszystkiem zależy nastrój, który nie pozostaje w dalszym ciągu bez wpływu na rezultaty.

Przejdźmy z kolei do owych wyników, które dały wielu ludziom asumpt do programowego wylania łez i biadań. Z miejsca stwierdzić należy, że nie były one tak złe, jak się to wielokrotnie pisało, a w każdym razie przeważnie nie następowały wynikiem osiągniętym na mistrzostwach innych okręgów. Jeżeli ktoś ocenia rezultaty lwowskie pod kątem wielkiej tradycji i lat, no to bilans przedstawia się naturalnie w innym świetle. Jednak i z tem należałoby wreszcie skończyć! Z tradycji nie można czerpać realnego kapitału, co było, minęło, i dzisiaj nie pozostaje nic innego, jak zmuszać pracą nad wywalceniem sobie odpowiedniej pozycji i praw wśród tych, którzy nie zmarnowali lat.

Zacznijmy od sprintów. W stumetrowej sytuacji nasza jest zupełnie dobrą. Nietylko bowiem Wójcik osiągnął czas o jedną dziesiątą sekundy lepszy od zeszłorocznego, ale też i trzech innych zawodników nie przekroczyło w przedbiegach 11.5 sek., to też można mieć uzasadnione nadzieje, że dojdziemy w najbliższym czasie do jeszcze lepszych rezultatów. Gorzej ma się natomiast sprawa z biegiem na 200 i 400 mtr. W obydwu tych dyscyplinach czasy były znacznie gorsze i chwilowo nie ma widoków na poprawę, chyba że Wójcik, mający wszelkie dane na dwustu — a raczej nawet na czterystometrowca, zdecyduje się poświęcić uwagę swą specjalnie jednemu z powyższych dystansów. Zauważyć przytem należy, że Pawłowski z Czarnych, mający w roku ub. na 400 mtr.

doskonale wyniki, jest obecnie zupełnie bez formy, nie oznacza to jednak, by stan ten trwał też i później. Bardzo dobrze przedstawia się sprawa na dystansie 800 mtr. Tutaj bowiem zajmujemy również jedno z czołowych miejsc. Czas Sawaryna 2:04.6 jest o 2.2 sek. gorszy od czasu Zubra, przyczem pamiętać należy, że zawodnik lwowski nie miał odpowiedniej konkurencji. — Podobnie ma się sprawa na dystansie 1.500 mtr. W Sawarynie mamy broń, która może nam zapewnić za Petkiewiczem drugie względnie trzecie miejsce. Jeszcze lepiej dzieje się na pierwszym dystansie długim tj. na 5 km. — Czas Sawaryna 16.06 był obok Petkiewicza najlepszy jaki osiągnięto w mistrzostwach poszczególnych okręgów. W biegu na 10 km Sawaryn, mimo, że szedł bez oglądania się na czas, i uwagę swą poświęcał podciąganiu klubowych towarzyszy, osiągnął zaledwie o ośm dziesiątych gorszy czas od Nowary z Górnego Śląska, który figuruje w tabeli porównawczej na pierwszym miejscu. Pamiętać należy, że w dystansach średnich ma Lwów do zanotowania ubytek Kawy. W biegach długich pewną poprawę w porównaniu z rokiem ubiegłym zauważyć można u Dobosza, dobrze zapowiada się również Łoziński.

W rzutach wszystkie wyniki słabsze były, niż w ubiegłym roku. Przyczyną tego brak Barana, Puchalskiego, Smakulskiego i kilku zawodników prowincjonalnych, a jeśli chodzi o oszczep, to przede wszystkim Przemysłań. W kuli Puchalski przekroczyłby zapewne 12 metrów, figurowałibyśmy więc najwyżej za Warszawą i Poznaniem ewent. jeszcze przed G. Śląskiem. Również w dysku dociągnąłby Puchalski do czterdziestki, co wystarczałoby, by uplasować się obok Barana i Cejzika. Hupkowski zapewnił nam w każdym razie pozycję przed G. Śląskiem, Łodzią i Pomorzem. Najbardziej ucierpiał rzut oszczepem. Prawie pięćdziesięciometrowy rzut Ceny nie wystarczył bowiem do zapewnienia nam miejsca w pierwszej trójce. Mógł to jednak uczynić Smakulski, względnie któryś z zawodników przemyskich, którzy niesłusznie pozostali w domu.

Fatalnie wprost wypadły skoki. Wystarczy zauważyć, że w skokach w dal zajęliśmy przedostatnie miejsce przed Łodzią. Podczas gdy w roku ubiegłym dwóch zawodników przekroczyło sześć metrów, to tym razem nie dokonał tego nikt. Winy szukać należy przede wszystkim w bardzo złym stanie skoczni, a dalej nie zauważyliśmy na starcie Nowosada z Jarosławia, z którego udziałem liczymy się jednak w sezonie jesiennym. Olbrzymie rozczarowanie przyniosły nam skoki w wyż. Tutaj niema już u sprawiedliwień. Pomijając bowiem niobecność Nowosada, ani Dubena, ani też Wójcik nie osiągnęli zeszłorocznej wysokości 171.

Skok o tyczce nie należy w Polsce do popularnych konkurencji, to też wyniki są przeważnie słabe. Podobnie ma się sprawa i we Lwowie, gdzie jednak obok Rzepki dwóch zawodników przekroczyło sakramentalne 3 m.

Trójskok się nie odbył, trudno jednak przypuszczać, by przyniósł nam wielkie laury. Żalować natomiast wypada, że nie dano Pępkowskiemu możności próby pobicia rekordu polskiego w rzucie młotem. Co się odwlecze nie uciecze — powiada przysłowie, może uda mu się to w Poznaniu, gdzieś znajdzie też odpowiednie form. Porównanie z innymi okręgami

Konkurs zegarowy.

GDZIE SĄ P. T. SPORTOWCY?

Lwów, 22. czerwca.

W ubiegłym tygodniu umieściliśmy w „Wiadomościach Sportowych“ „Gazety Porannej“ list p. B. Pyszniaka, który zwrócił się z wezwaniem do sportowców lwowskich, by ufundowali Pogoni i Czarnym zegar boiskowy i na ten cel złożył 5 zł.

Apel p. B. Pyszniaka zasługujący na pełne poparcie, nie znalazł dotychczas odpowiedniego echa. Jedynie dwaj wezwani przez inicjatora pp. Franciszek i Stanisław Hegedüssowie uważali za wskazane podjąć szlachetną myśl i ze swej strony przyczynić się odpowiednim datkiem.

Podając poniżej do wiadomości treść listów pp. Hegedüssów, trudno nam powstrzymać się od uwagi, że wezwanie nasze do wyrażenia opinii

o konkursie, którego chętnie się podejmujemy, nie wywarło odpowiedniego skutku. Okazuje się, że zwolennicy piłkarstwa mają wprawdzie donośny głos, gdy chodzi o „moralne“ poparcie swych drużyn, siedzą natomiast zupełnie cicho, gdy zachodzi potrzeba za dokumentowania w jakiś bardziej realny sposób sympatii swych dla klubów, które dostarczają im każdej niedzieli tyle emocji.

Chcemy wierzyć, że dotychczasowe milczenie było jedynie wynikiem „przeoczenia“ konkursu i dobrego przykład p. B. Pyszniaka oraz pp. Hegedüssów znajdzie licznych naśladowców, tak, że skromna kwota 30 zł. w przyszłym tygodniu powiększy się co najmniej dziesięciokrotnie.

Wszelkie datki na cel ufundowa-

nia Pogoni i Czarnym zegara boiskowego składać należy osobiście lub pocztą w Administracji piśma naszego, z wyraźnym dopiskiem „Konkurs zegarowy“.

*

Do Administracji „Gazety Porannej“
(Dział Sportowy).

Przyjmując wezwanie p. Benedykta Pyszniaka w sprawie ufundowania Klubom Sportowym Pogoni i Czarnym zegara boiskowego, składam na ten cel zł. 20 i równocześnie wzywam W.Panów:

mjr. Antoniego Rzepeckiego,
arch. Karola Turkowskiego,
arch. Stacha Dromireckiego,
urz. kolej. Mundzia Schnebauma,
przemysł. Bronisława Winnickiego,
właśc. fabr. cegieł Józefa Tworzyjańskiego,
zarz. Uniwersytetu Olesia Seidlera,
kupca Józefa Waltera,
urz. kolej. Stanisława Wasyliszyna.

Przy tej sposobności pozwolę sobie zwrócić uwagę, ażeby w celu szerszego zainteresowania sfer sportowych, a przede wszystkim młodzieży, pożądanymby było wprowadzenie cegiełek 20-groszowych przy sprzedaży biletów na każdą imprezę sportową zainteresowanych klubów.

Franciszek Hegedüss.

Do Administracji „Gazety Porannej“
(Dział Sportowy).

Przyjmując wezwanie p. Benedykta Pyszniaka w sprawie ufundowania Klubom Sportowym Pogoni i Czarnym zegara boiskowego, składam na ten cel zł. 5. i równocześnie wzywam W.Panów:

urz. kol. Adama Wąsowicza,
urz. kol. Bernarda Sprężera,
urz. kol. Adolfa Szabały,
urz. kol. Zdzisława Pocka,
urz. kol. Franciszka Kalika,
urz. kol. Aleksandra Maksymowicza,
urz. kol. Ludwika Krajewskiego,
urz. kol. Edwarda Pragera,
właśc. realn. Karola Wolaka,
właśc. iryzjerni Henryka Letzy.

Stanisław Hegedüss

Bieg na przelaj

Oddziału konnego S. M.

Lwów, 22. czerwca.

Najstarsza placówka sportu hipicznego we Wschodniej Małopolsce rozpoczęła sezon biegiem na przelaj na hujji Lwów—Brzechowice. Do biegu stanęło około 15 jeźdźców, w tem 5 amazońek. Bieg prowadził jako master niestrudzony gospodarz oddziału i inicjator biegu p. Tadeusz Fiorjański. Na łacie niedaleko dworca brzechowickiego odbył się finish z następującym rezultatem: 1) „Witara“ kl. peik. pod p. Tomeckim, 2) „Kitchen“ kl. peik. własność OKSM. pod p. Adamskim, 3) „Zuch“ wał. półk. pod właścicielem p. F. Kirschnerem, 4) „Muszka“ kl. półk. pod właśc. p. M. Voelplową.

Na zakończenie odbyło się zebranie towarzyskie i rozdanie nagród zwycięzcom przez gen. Ballabana przez OKSM. Wielkie uznanie należy się Oddziałowi Konnemu, który niezrażony ciężkimi warunkami z dawną tradycją przoduje hippice na ziemiach Wschodniej Małopolski, zdobywając corazto nowych zwolenników tego naprawdę szlachetnego sportu.

Z.

Do liściowych serc naszych Czytelników zwraca się 80-letnia staruszka, pozostająca bez środków do życia. Datki przyjmuje Administracja dla „A. F.“

N. S.

Międzyklubowy turniej tenisowy o mistrzostwo Polski.

LKT WALCZY DZIŚ Z K. T. 24.

Lwów, 22. czerwca.

W dniu dzisiejszym rozegra LKT. z K. T. 1924 turniej wchodzący w ramy zawodów o klubowe mistrzostwo Polski. Jak wiadomo, udział w konkurencji tej biorą w okręgu naszym jedynie trzy kluby, a to L. K. T., K. T. 1924 i Sokół stanisławowski. Pierwsze spotkanie rozegrane pomiędzy K. T. 1924 i Sokołem stanisławowskim zakończyło się zwycięstwem Lwowian, obecnie zaś stają w szranki obydwie drużyny lwowskie.

Turniej międzyklubowy przeprowadzony zostanie w ciągu dwóch dni i przewiduje w programie gry pojedyncze pań i panów, grę podwójną panów oraz grę mieszana. Lwowski Klub Tenisowy desygnował następującą drużynę: Kuchar Wł., Z. Stahl, Kolecz I.,

Nawrażli, panie Orzechowska i Kierska. Obronę interesów Klubu Tenisowego 1924 powierzono pp. Lantnerowi, Adtschillerowi, Feldmannowi, Bozenkerowi, Ręcznerowi oraz paniom Turkeltaubowej i Weidmannowej. Rozegranych zostanie siedem gier, cztery single męskie, jeden damski, jedna gra podwójna panów i gra mieszana.

Turniej odbędzie się na kortach L. T. K. przy ul. Połczyńskiej, początek dziś o godzinie 16-tej, a jutro o g. 10 rano.

nie wypadłoby najgorzej gdyby nie jeden drobny fakt. Przeglądając listę mistrzostw lwowskich spotykamy się niesłusznie zbyt często z nazwiskiem Sawaryna i Wójcika. Powiadamy „niesłusznie“ ponieważ trudno od zawodników tych wymagać, by przy ostrzejszej konkurencji ogólnopolskiej czy międzynarodowej obsadzali aż tyle punktów. W rezultacie więc siła nasza w pewnych dyscyplinach musiałaby się zmniejszyć, choć i z drugiej strony możnaby zauważyć, że stracone punkty nadrobiłby ewent. miotacze, z których elita tym razem nie starła.

*

Na zakończenie słów parę poświęcić należałoby klubom. Mistrzostwo klubowe zdobyła jak wiadomo Pogon. Sukces ten powinien być dla niej bodźcem do dalszego intensywnego pielęgnowania sportu, w którym zbierała niegdyś laury. Pogon dysponuje dzisiaj w osobie Sawaryna, Puchalskiego i Smakulskiego zawodnikami na miarę krajową. Na szczególną opiekę zasługuje Wójcik, z którego możnaby zrobić bardzo wiele, albo też całkowicie zniszczyć.

Intensywna praca w klubach sportowych jest tem konieczniejszą, że sportowcom następują już mocno na pięty Sokoli. Tak Sokół-Macierz, jak i

Sokół II. oraz Sokół jarosławski, którego niestety tym razem nie widzieliśmy, pracują bardzo energicznie nad rozbudową lekkoatletyki, przechodzi im to tem łatwiej, że dysponują licznym, gimnastycznym dobrze przygotowanym materiałem. Obok Sokolów wybijają się też coraz bardziej prowincja, a w szczególności Polonia przemyska. Jest to objaw nader podziwiający i należałoby sobie życzyć, by konkurent był nieco żywszy, by zawodnicy nasi zarówno często gościłi nad Sannem jak i Przemysłań u nas. Dziwi nas natomiast cisza panująca w Jarosławiu. Czyżby pierwszy zapal już minął? Czarni przechodzą obecnie kryzys, z którego jednak napewno się wyleczą, trudno bowiem przypuszczać, by kierownictwo klubu dało się do całkowitego upadku działa, który przysporzył mu również niejednego sukces. AZS zadowolili się ostatniem miejscem, miejmy nadzieję, że nie będzie to jednak ostatnie słowo i po uzyskaniu własnego boiska zabiorą się Akademicy do należytej pracy tembardziej, że w spółmieszkańcu swym Lechci znajdują napewno ambitnego konkurenta. Wspomnieć jeszcze o RKS-ie, któremu przyjęcie do Związku umożliwi intensywniejszy udział w pracy.